

F. t. l. om ændr. i l. om landbrugsejendomme.

Da landbrugsjorder ved den pr. 1. september 1956 foretagne vurdering til ejendomsværdi og grundværdi er ansat til betydelig højere grundværdi end ved vurderingen i 1950, vil yderligere et stort antal ejendomme blive underkastet lovens bestemmelser, uden at der er sket nogen ændring i ejendommenes karakter, som rimeliggør, at de får opretholdelsespligt.

Det må anses for uehdigt, at kriteriet for, om en ejendom er underkastet landbrugslovens bestemmelser, ikke ligger fast, hvorfor det foreslås at erstatte mindstestørrelsen i grundværdi med en mindstestørrelse i grundbeløb pr. 1. oktober 1950 og at sætte denne mindstestørrelse til 2000 kr. I forbindelse hermed er foreslået en omredaktion af lovens § 1, 1. stk.

Til § 2.

Den foreslåede ændring af lovens § 4, 1. stk., er en følge af ændringsforslaget i § 1.

Den foreslåede ændring af lovens § 4, 2. stk., er en følge af, at nye landbrugsejendomme efterhånden næsten udelukkende oprettes efter statshusmandslovens bestemmelser, hvorom Matrikeldirektoratet modtager meddelelse fra Statens Jordlovsudvalg med henblik på den deraf følgende opretholdelsespligts notering i matriklen og tingbøgerne. Næsten alle andre ejendomme, der nu noteres som landbrugsejendomme, er ejendomme, hvis grundværdi har været ansat under 1 000 kr., men er overgået til at være landbrugsejendomme som følge af, at de er blevet ansat til en grundværdi af 1 000 kr. eller derover. Årlige indberetninger fra kommunalrådene om nyoprettede landbrugsejendomme således som påbudt i lovens § 4, 2. stk., kan derfor ikke anses for nødvendige og navnlig ikke, hvis den i lovens § 1, 1. stk., fastsatte mindstestørrelse ændres som foreslået. I lovens § 4, 2. stk., foreslås derfor årlige indberetninger ændret til periodiske indberetninger efter Landbrugsministeriets nærmere bestemmelse.

Til § 3.

Hvor hartkornsansættelsen i en kommune er bortfalden, jfr. særligt lovforslag om bortfald af hartkorn eller matrikelskyld for ejendomme i købstæder og flækker, kan det ved udstykning af en landbrugsejendom til afgørelse af, om hovedparcellen beholder den ved reglerne i lovens § 19, 1. og 2. stk., foreskrevne mindstestørrelse, undtagelsesvis blive nødvendigt at foretage en beregning af størrelsen i boniteret mål for hovedparcellen. En sådan beregning vil kunne foretages på grundlag af den senest benyttede jordboniteringsforretning, eventuelt matrikeltaksationen.

Til § 4.

Da landbrugsejendomme, der er omfattet af lov nr. 240 af 7. juni 1952 om visse landbrugsejendommers brug og overgang til selveje, afsnit A og B, ikke må udstykkes, jfr. nævnte lovs § 13, 2. stk., foreslås § 20 suppleret med hensyn hertil.

Til § 5.

Da der hersker nogen usikkerhed med hensyn til, i hvilke tilfælde der kan dispenseres fra bestemmelserne i lovens § 24, 1. stk., 1. og 2. punktum, foreslås paragraffens 1. stk., 3. punktum, affattet således, at Landbrugsministeriet kan fravige disse bestemmelser, når der ved arealforøgelsen opnås en bedre jordfordeling end hidtil, eller når arealet er ubetydeligt i forhold til den ejendom, som det fraskilles, eller når andre særlige forhold taler derfor.

Til § 6.

Da landbrugsejendomme, der er omfattet af lov nr. 240 af 7. juni 1952 om visse landbrugsejendommers brug og overgang til selveje, afsnit A og B, ikke må sammenlægges med anden jord, jfr. nævnte lovs § 13, 2. stk., foreslås § 26 suppleret med hensyn hertil.

Til § 7, 1. stk.

Det foreslåede er en konsekvens af ændringsforslaget i § 1.

Til § 7, 2. stk.

Ifølge lovens § 27, 3. stk., kan Landbrugsministeriet, hvor forholdene taler derfor, tillade nedlægning af en landbrugsejendom imod vederlagsareal af andre samme ejer tilhørende jorder. Vederlagsarealet skal i det mindste svare til den landbrugsejendom, der nedlægges, i henseende til hartkorn eller boniteret mål. I loven foreslås nu udeladt ordet „andre“, da i al fald en del af jordtilliggendet til en landbrugsejendom, som søges nedlagt mod vederlagsareal, ikke sjældent er egnet til at indgå i vederlagsarealet. Endvidere foreslås indføjet ordene „eventuelt grundværdi“, idet grundværdiansættelsen i praksis ofte benyttes ved fastsættelse af vederlagsarealets størrelse. Yderligere foreslås retningslinierne for meddelelse af dispensation fra kravet om vederlagsareal udbygget for ikke at udelukke muligheden for at lempe — eventuelt helt frafalde — kravet, når der er meget ugunstige betingelser for at gøre en landbrugsejendom, der søges nedlagt, egnet til beboelse og virkeplads for en familie.